Η Γεωστρατηγική του Ελληνικού Χώρου (Γενικές Αρχές)

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗ ΜΕΤΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ΣΤΗΝ ΟΥΑΣΙΝΓΚΤΟΝ ΓΙΑ ΚΡΙΣΙΜΕΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ

Του Απόστολου Λ. Πιερρή

Η μετάβαση του πρωθυπουργού στην Ουάσινγκτον για συνομιλίες είναι γεγονός ύψιστης σημασίας. Ακριβώς όπως οι σχέσεις της Ελλάδας προς τις Η.Π.Α., είναι θέμα απόλυτα πρωτίστης προτεραιότητας για τα συμφέροντα της χώρας. Ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας εκλήθη για συζητήσεις ουσίας από την Ηγεσία των Η.Π.Α. και όχι για απλή ανταλλαγή απόψεων και θέσεων: αυτή μπορούσε να γίνει μέσω της συνήθους διπλωματικής οδού ή με επιστολές. Συζήτηση ουσίας προϋποθέτει ότι η Ελληνική πλευρά έχει βαθειά γνώση της ιστορικής πραγματικότητας όπως αυτή εξελίσσεται, και σαφή επίγνωση της θέσης και ισχύος της χώρας μέσα στο διαμορφούμενο παγκόσμιο πεδίο. Και εδώ διαπιστώνεται τραγικό έλλειμμα. Το οποίο μάτην επιχειρείται να συγκαλυφθεί με βεβιασμένες ομοφωνίες του κατεστημένου, σαν αυτή που συνοδεύει τον Πρωθυπουργό κατά την επίσκεψή του στην Αμερική. Και η οποία μάλιστα ιλαροτραγικά διευρύνεται και με την ομοφωνία της ομογένειας εκεί: είναι εκνευριστικά αντιπαραγωγικό το ότι ο Πρωθυπουργός επικοινωνεί με αντιπροσωπείες των ομογενών πριν αρχίσει τις επαφές του με την Αμερικανική ηγεσία, η οποία είναι η πολιτική ηγεσία και της ομογένειας

Και εν πάση περιπτώσει οι ομοφωνίες σε θέματα ουσίας είναι πάντοτε ύποπτες, καταγέλαστες και τεχνητές. Αναγκαστικά, έχουν και ασαφές περιεχόμενο, ή μάλλον, το χειρότερο, βασίζονται σε ιδεοληψίες, συνήθως παρωχημένες. Η ομοφωνία είναι πάντοτε άκρως ανθυγιεινή. Είναι και κωμική: γιατί προσπαθεί να διασκεδάσει μια πραγματική αδυναμία (στην ισχύ της χώρας και στην στρατηγική της ηγεσίας της) με φαινομενική επίκληση ενότητας. Η "αρραγής ενότητα του κατεστημένου" σε κρίσιμες ώρες σαν αυτή τώρα, πάντοτε έβλαψε καίρια την χώρα. Ό,τι κερδίσαμε, το κερδίσαμε υπό συνθήκες έντονης διαφοροποίησης, μέχρι και διχασμού, από την αρχαία εποχή μέχρι σήμερα. Εάν ο πολιτικός κόσμος ομοφωνεί σε μια εξωπραγματιστική θέση ουσίας, τότε έχει χάσει την επαφή του με την κοινωνία. Και η θέση προς την οποία ομοφωνεί τώρα με αφορμή την πρωθυπουργική επίσκεψη στις Η.Π.Α. είναι εξωπραγματιστική.

1) Η πρόσκληση απευθύνεται στον Πρωθυπουργό της Ελλάδας και όχι στον Επιτεταραμμένο **ενός Κράτους-Μέλους μιας ανύπαρκτης υπερκρατικής Κρατικής Οντότητας.** Η διατύπωση "υπερκρατικής Κρατικής" είναι εσκεμμένη και δείχνει την εσκεμμένη αντιφατικότητα της Ε.Ε. Κράτος είναι το έσχατο υποκείμενο της πολιτικοϊστορικής δράσης: είναι μια απολύτως κυρίαρχη οντότητα. Είναι απολύτως κυρίαρχη ακόμη και όταν εκκωρεί, μέσω συνθηκών, δικαιοδοσίες σε πολυκρατικούς, υπερκρατικούς ή διακρατικούς φορείς. Αυτοί τότε αρύονται την δικαιοδοσία τους από την κυριαρχία των κρατών που υπεισέρχονται σε αυτούς, όχι αντιστρόφως. **Η Ε.Ε. προσπαθεί να οικειοποιηθεί ρόλους Κράτους, αλλά δεν τους έχει.** Ισχυρές ομάδες στα κατεστημένα Ευρωπαϊκών χωρών θέλουν να δημιουργήσουν ένα Κράτος από την Ε.Ε. αλλά θα αποτύχουν. Η Ελλάδα δεσμεύεται από τις συνθήκες που την συνδέουν με την Ε.Ε. όσο ακριβώς δεσμεύεται από οποιαδήποτε άλλη διμερή ή πολυμερή διακρατική συνθήκη, ειδικότερα από τις συμφωνίες της με τις Η.Π.Α. **Είναι λοιπόν φαιδρός ο ισχυρισμός ότι ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας θα συζητήσει με την Αμερικανική Ηγεσία ως Περιφερειάρχης της Ε.Ε. Είναι και υποτιμητικός για την Ελλάδα.** Η Ελλάδα είναι κυρίαρχο κράτος, όσο κι αν είναι τώρα αδύνατο Κράτος, και ο Πρωθυπουργός της θα μιλήσει ως ηγέτης κυριάρχου κράτους, όχι σαν Νομάρχης μιας ευρύτερης επικράτειας, είτε το θέλει η ηγεσία μας είτε όχι.

2) Ένα ισχυρό κομμάτι του Ελληνικού Κατεστημένου (όλο;) όντως θεωρεί την Ελλάδα ως Ευρωπαϊκή επαρχία, επαρχία της Ε.Ε. Βεβαίως προτρέχει και δρα προληπτικά. Βεβαίως, επίσης, **διαπράττει κολοσσιαίο σφάλμα: η Ε.Ε. (με κάποιο σημαντικό εύρος) ποτέ δεν θα γίνει Κράτος, και η Ελλάδα ποτέ δεν θα γίνει επαρχία ενός τέτοιου Κράτους.** Η Ε.Ε. είναι δημιούργημα Συνθηκών μεταξύ ισχυροτέρων και ασθενεστέρων χωρών της γεωγραφικής Ευρώπης και εκφράζει μια μερική σύγκλιση των συμφερόντων τους, όπως και κάθε διακρατική συνθήκη. Το ότι όμως ένα τμήμα του Ελληνικού Κατεστημένου θεωρεί (αντίθετα προς την φύση της Ε.Ε.) την Ελλάδα ως ήδη Ευρωπαϊκή επαρχία, σημαίνει ότι απεμπολεί την ηγετική του αρμοδιότητα, αναφαίρετο ιδίωμα κάθε κατεστημένου. **Έτσι όμως παύει να είναι ηγετικό κατεστημένο και γίνεται διαχειριστής υπέρ τρίτων.**

3) Είναι εξόχως αποκαλυπτικό το ότι **το κατεστημένο που εκκωρεί κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας στην Ε.Ε., που δεν είναι κράτος, υπό το Κράτος μιας Ευρωπαϊστικής ιδεοληψίας, ταυτόχρονα παρουσιάζεται ως εθνικιστικό απέναντι των Η.Π.Α.** Ο παραλογισμός εδώ φθάνει σε βαθμό παροξυσμού: η οποιαδήποτε ουσιαστική συζήτηση με τις Η.Π.Α. για γεωστρατηγική σύγκλιση σε περιφερειακά θέματα, πέρα από ανόητες επικλήσεις για "δίκαιά", θεωρείται άσκηση πίεσης από την Υπερδύναμη και υπερήφανα απορρίπτεται προκαταβολικά. Η οποιαδήποτε ουσιαστική συνεργασία και διμερής διακρατική συμφωνία με την μοναδική πραγματική Ηγεμονική Δύναμη του κοσμικού συστήματος θεωρείται ως εκκώρηση κυριαρχικών δικαιωμάτων ενός Κράτους, του οποίου το κατεστημένο από το άλλο μέρος επιδιώκει την διάλυση της κυριαρχικής οντότητάς του μέσα σε κάποιο Ευρωπαϊκό Κρατικό Σχηματισμό που δεν υπάρχει και δεν θα υπάρξει, ενώ ήδη έχουν εκκωρηθεί σημαντικές αρμοδιότητες στο τωρινό υποκατάστατο του .απραγματοποίητου αλλά ονειρευόμενου Ευρωπαϊκού οράματος, στην Ε.Ε.

4) Οι σχέσεις της Ελλάδας με την Ηγεμονική Δύναμη του παγκόσμιου πεδίου είναι ασυγκρίτως σημαντικώτερες από τις σχέσεις της χώρας προς την Ε.Ε., ή μάλλον προς τις χώρες που απαρτίζουν την Ε.Ε. (γιατί στην ουσία εδώ πρόκειται για πολλές και αλληλοσυναρτώμενες διμερείς σχέσεις). **Οι σχέσεις κάθε χώρας με τις Η.Π.Α. είναι ασυγκρίτως σημαντικώτερες από αυτές προς οποιαδήποτε άλλη χώρα ή άλλες χώρες του κοσμικού συστήματος.** Γιατί οι Η.Π.Α. είναι η εστία του παγκόσμιου δυναμικού πεδίου. Το κατεστημένο εδώ (ή το ηγετικό τμήμα του) αντιθέτως θεωρεί τις σχέσεις με τις Η.Π.Α. ως μια παράμετρο επί ίσοις περίπου όροις ή και σε δευτερεύουσα θέση, αναφορικά προς τις σχέσεις με την Ε.Ε. (ο,τιδήποτε αυτές οι σχέσεις μπορούν να σημαίνουν εκάστοτε, δεδομένης της εγγενούς ασάφειας της

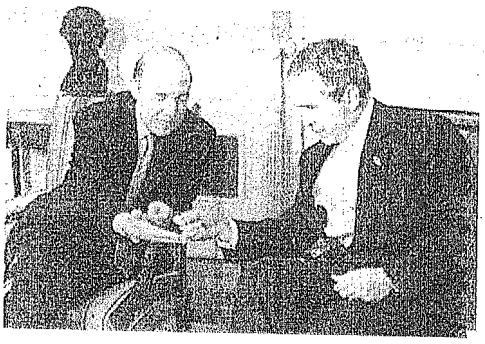

μεταβαλλόμενης πραγματικότητας που αντιπροσωπεύει το σχήμα Ε.Ε.).

Ο πλήρης και δημιουργικός συντονισμός της Ελληνικής στρατηγικής προς την στρατηγική των Η.Π.Α. είναι το θέμα απόλυτης προτεραιότητας για τα συμφέροντα της χώρας μας. Μπροστά σε αυτό, οι σχέσεις μας προς το κατασκεύασμα της Ε.Ε. είναι αμελητέες σημασίας. Ενώ βεβαίως οι διμερείς σχέσεις μας προς Αγγλία, Ρωσία, Γερμανία είναι σημαντικές, αλλά τριτεύουσες. Είναι κωμικό (για τους άλλους) και τραγικό (για εμάς) λάθος του Ελληνικού ηγετικού κατεστημένου (όλου;) η φαντασιακή αναβάθμιση του ρόλου της Ευρώπης, τώρα μάλιστα που η Ευρώπη περιορίζεται σε μια περιφερειακή δομή του παγκόσμιου πεδίου. Το Ελληνικό κατεστημένο πάσχει το σύνδρομο της μειονεξίας. Αγωνίζετο τόσες δεκαετίες να μπει στο Ευρωπαϊκό club, και όταν μπαίνει (τυπικά έστω), το club έχει χάσει την σημασία του. **Το σφάλμα είναι παρόμοιο αλλά χειρότερο από εκείνο των "Ενωτικών" του Βυζαντίου: τότε τουλάχιστον οι Ευρωπαϊκές δυνάμεις ανήρχοντο στο προσκήνιο της Ιστορίας. Τώρα κατέρχονται και εξέρχονται.**

5) Είναι επίσης παραλογισμός να ελαττώνεται εσκεμμένα και συστηματικά η κυριαρχία μιας χώρας για να αντιμετωπισθεί πραγματικός ή φανταστικός κίνδυνος από κάποια άλλη χώρα. Γιατί τότε εν όψει κάποιου κινδύνου επιβουλής κατά της κυριαρχίας (που αν είναι πραγματικός μπορεί να αντιμετωπισθεί με διάφορους άλλους τρόπους χωρίς συστηματική μείωση της κυριαρχίας), επιλέγεται η τετελεσμένη και συστηματική παρούσα μείωση. Με "συστηματική" εννοώ τέτοια που υπερβαίνει αυτήν η οποία περιλαμβάνεται σε κάθε συναπτόμενη διακρατική συνθήκη (και η οποία είναι περιωρισμένη σε όσα ρητά οριοθετούνται με τους όρους της Συνθήκης), και επεκτείνεται σε ένα πλέγμα συνθηκών συξανόμενου αριθμού και εξειδίκευσης, παρόμοιο προς την νομοθεσία και τις εσωτερικές διατάξεις ενός Κράτους. Αυτόν τον παραλογισμό που περιέγραψα διαπράττει όμως η Ελλάδα: για να αντιμετωπίσει μια υποτιθέμενη Τουρκική απειλή, **έχει δεχθεί τον ουσιαστικό περιορισμό της απόλυτης Κρατικής Κυριαρχίας της μέσω της ενσωμάτωσής της στην Ε.Ε., και μάλιστα ενσωμάτωσης που καθοδηγείται από το φανταστικό όραμα μιας τελικής κρατικοποίησης της Ε.Ε.**

6) Ο παραλογισμός που σημείωσα καταντά εφιαλτικός όταν σκεφθεί κανείς ότι η **εξασφάλιση της κυριαρχίας της χώρας μας οφείλεται κατ' ευθείαν μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (και Γ' Γερμανικό) στις Η.Π.Α.** Οι Η.Π.Α. ειδικώτερα έσωσαν την Ελλάδα από την Τουρκική απειλή, όταν η Τουρκία ηθέλησε (και το ηθέλησε επανειλημμένα) να υποχρεώσει την Ελλάδα σε συνεννόηση. Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά: γιατί οι Η.Π.Α. είναι το Ηγεμονικό Κέντρο του Παγκόσμιου Συστήματος.

7) **Τα πραγματικά συμφέροντα μιας Χώρας-Κράτους (πέρα από τις τυχόν φαντασιώσεις της ηγεσίας της) ορίζονται από τον γεωγραφικό χώρο της, τόσο στο υλικό όσο και στο πνευματικό πεδίο, τόσο στην οικονομία όσο και στην πολιτιστική ταυτότητά της. Η γεωπολιτική της Ελλάδας ανήκει προσεχώς μεν στο πολυδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό Πεδίο,** γενικώτερα δε στο Μέγα Τόξο της ΕυρΑσίας που αρχίζει από την Κεντρική Ευρώπη και τελειώνει στην Κεντρική Ασία. **Η ολοκλήρωση του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου είναι άμεσο και ζωτικό συμφέρον της Ελλάδας κατά προτεραιότητα απέναντι οιουδήποτε άλλου σκοπού μετά την συνέργεια προς τις Η.Π.Α.** Κατά αντικειμενική, αναγκαία και ευτυχή συγκυρία, η ολοκλήρωση αυτή είναι και ζωτικό συμφέρον της Ηγεμονικής Δύναμης. Με "ολοκλήρωση" εννοώ γεωστρατηγική σύγκλιση, οικονομική σύνδεση και πολιτιστικό συντονισμό, όπως αυτή η ολοκλήρωση μπορεί να επιτευχθεί σήμερα.

8) **Είναι επομένως ζωτικό συμφέρον της Ελλάδας η συνεργασία πρωτίστως με την Τουρκία,** και με τις άλλες Βαλκανικές χώρες, προς ολοκλήρωση του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου. (Η ρεαλιστική ιδέα του **Βαλκανικού Συμφώνου**).

9) Σε κάθε Συμφωνία, ένα μέρος έχει τον ρόλο που μπορεί να παίξει **σύμφωνα με την ισχύ του.** Κάθε υπερβολική απαίτηση διορθώνεται βάσει της αρχής της φυσικότητας και αποτελεσματικότητας.

10) **Η σημασία της Ελληνο-Τουρκικής συνεργασίας** (βάσει του αντικειμενικού συσχετισμού δυνάμεων), της ολοκλήρωσης του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου, και του αποτελεσματικού συντονισμού του Μεγάλου Τόξου, **δεν μειώνεται αλλά αυξάνεται μετά την προσέγγιση της Ρωσσίας προς τις Η.Π.Α. και την συνεργασία της Κίνας προς την Ηγεμονική Δύναμη.** Απόδειξη ηχηρή δόθηκε με την πρόσφατη επίσκεψη του Putin στην Ελλάδα: η Ρωσσία έδειξε ότι δεν προτίθεται να συμπράξει στα Ευρωπαϊστικά Ελληνικά παιχνίδια. Τα επί μέρους περιφερειακά πεδία οργανώνονται εν αναφορά προς το καθολικό πεδίο με εστία τις Η.Π.Α.: η οργάνωσή τους έτσι αλληλοενισχύεται. **Στην γεωστρατηγική της Ευρασίας χρειάζεται για την ευστάθεια του συστήματος ένας ισχυρός πόλος συνεργασίας στον χώρο της καθ' ημάς Ανατολής,** όπου διαχρονικά άνθισαν ενοποιητικές πολυεθνικές και πολυθρησκευτικές Αυτοκρατορίες. Και αυτό χρειάζεται ανεξαρτήτως της στρατηγικής της Ρωσίας.

Σε άλλο άρθρο μου θα αναλύσω το συγκεκριμένο περιεχόμενο της επιβαλλόμενης και αναπόφευκτης ΕλληνοΤουρκικής συνεργασίας προς οικοδόμηση του αναγκαιούντος ισχυρού πόλου στον χώρο μας.

Επίσης τις αναγκαιούσες άλλες Βαλκανικές συνεργασίες. Εδώ να προσθέσω μόνον δυο πράγματα. **Αφ' ενός ότι λάθος δεν είναι η συμμετοχή στην Ε.Ε., αλλά το Ευρωπαϊστικό μοντέλο της Ε.Ε.** (βασικά **δηλαδή το "όραμα" της μετεξέλιξής της σε κυρίαρχο Κράτος**). Και αφ' ετέρου ότι ίσως μερικοί από τους παραπάνω παράγοντες να έχουν κατανοηθεί από μέρος του Ελληνικού Κατεστημένου. Αλλά δεν γίνονται δεκτοί παρά ως αναγκαία κακά. Το οποίο βραχυκυκλώνει την δυνομική από Ελληνικής πλευράς, εις βάρος του Ελληνισμού και εις βλάβη της Ελλάδας.

Σημ.: Το άρθρο εγράφη πριν τις συναντήσεις του Πρωθυπουργού με την Αμερικανική Ηγεσία.

Μετά τις συναντήσεις και τα όσα μεταδόθηκαν γι' αυτές, είναι οδυνηρά αισθητή η ανεπάρκεια του Ελληνικού κατεστημένου (όλου;) και η συνεπακόλουθα υποβαθμισμένη κατάσταση της χώρας, ιδιαίτερα στις διεθνείς σχέσεις. Η επίσκεψη του Πρωθυπουργού στις Η.Π.Α., δυστυχώς κατήντησε θέμα για εσωτερική κατανάλωση απληροφόρητων πολιτών. Η Ελληνική παρουσία δεν προκάλεσε το ενδιαφέρον της Αμερικανικής πλευράς, και δικαίως. Η Αμερικανική Ηγεσία περίμενε ουσιαστική συνεργασία και συνάντησε τετριμμένες κοινοτυπίες και ανοήτη γενικολογία. Συνάντησε σύγχυση και διπλοπροσωπία. Το Ελληνικό κατεστημένο βρίσκει την τακτική του "σαλού" σαν διέξοδο από τα δύσκολα. Πιθανότατα πάντως, η δουλειά έκλεισε. Επεται η συνάντηση της Αμερικανικής με την Τουρκική Ηγεσία.